DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 23sten JUNY, 1827. N. 25

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeventen Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbÿnacht in dienst van Zÿne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van deLand en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die dezen zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat wÿ, gelet hebbende op het besluit van den Raad van Policie van den 17den April dezes jaars No. 6 waarbÿ:

1. Bepaald is dat de inhoud van de schepelmaat voor het algemeen gebruik binnen deze kolonie op niet meerder dan ruim vier en twintig kannen Amsterdamsche maat, zoo als voorheen, zal blÿven, en dat er een standaard van cubieken inhoud voor die schepelmaat zal worden daargesteld.

2. De Gouverneur verzocht is om den bedoelden standaard te laten vervaardigen en in gebruik te doen brengen, en als dan den cubieken inhoud der bedoelde schepelmaat algemeen bekend te maken.

En vermits de noodige standaarden voor het schepel, half en kwart schepel gelÿk ook voor de kan als een vier en twintigste gedeelte van het schepel, als mede voor de onderdeelen daarvan namelÿk: half en kwart kan, op onzen last vervaardigd zÿn, houdende:

a. Het schepel van veertig Nederlandsche duimen lang en breed en negentien gelÿke duimen en vÿf strepen diep, een en dertig duizend en twee honderd cubieke duimen.

b. Het halve schepel van twee en dertig duimen lang, vÿf en twintig duimen breed en negentien en een halve duim diep, vÿftien duizend en zes honderd cubieke duimen.

c. Het kwart schepel van twintig duimen lang en breed en negentien en een halve duim diep, zeven duizend acht honderd cubieke duimen.

d. De kan als het vier en twintigste gedeelte van het schepel lang en breed tien duimen en diep dertien duimen, dertien honderd cubieke duimen; en de onderdeelen daarvan, als de halve en kwart kan naar evenredigheid; namelÿk de halve kan van tien duimen lang en breed en zes en een halve duim diep, zes honderd en vÿftig cubieke duimen; en de kwart kan negen duimen lang en breed en vier duimen diep, drie honderd vÿf en twintig cubieke duimen.

Hebben goedgevonden en verstaan: te gelasten, zoo als hierbÿ wordt gelast.

1. Dat er van en na den eersten Julÿ dezes jaars geene andere schepelmaat voor drooge waren binnen deze kolonie zal worden gebruikt dan die welke hiervoren is bepaald.

2. Dat de Ykmeester bÿ het ÿken van schepels en de hiervorengemelde onderdeelen daarvan, voor drooge waren, zoo wel ten aanzien van den vorm als van den inhoud, zich houden zal aan de standaarden dewelke aan hem zullen worden gegeven.

3. Dat de boete en straf die bÿ publikatie van Gouverneur en Raden van Policie, den 16den Junÿ 1818 gearresteerd en den 18den dier maand uitgevaardigd, omtrent het gebruik van ongeÿkte of valsche maten of gewigten zÿn vastgesteld, toepasselÿk zullen wezen op het gebruik van de thans nog bestaande schepelmaat of onderdeelen van dezelve voor drooge waren na den laatsten dag dezer maand Junÿ, als wordende dezelve hierbÿ van en met den eersten der daarop volgende maand Julÿ voor vervangen en vervallen en dus voor onwettig verklaard.

Gedaan op Curaçao den 9denJunÿ 1827, het veertiende jaar van Zÿner Majesteits regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zÿne Excellentie,

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao dato utsupra.

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbÿnacht in dienst van Zÿne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die dezen zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Nademaal het noodig was doelmatige maatregelen te beramen om de kinderziekte die in derzelver epidemieke kracht op dit eiland aanwezig is, in haren voortgang te stuiten en indien mogelÿk geheel te doen verdwÿnen.

Hebben wÿ, op voordragt van den Raad Fiscaal en den Commissaris van Policie, dewelke daartoe door ons uitgenoodigt waren, noodig, nuttig en raadzaam geoordeeld vast te stellen, zoo als hierbÿ wordt vastgesteld.

1. Dat alle hoofden van huisgezinnen en de Meesters die voor hunne slaven verantwoordelÿk zullen zÿn, terstond na dat de kinderziekte zich werkelÿk in hunne of hunner slaven woningen, of op hunne plantagien zal vertoond hebben, daarvan aan den wÿk-of districtmeester waaronder zÿ behooren zullen moeten kennis geven, met opgave van den naam of namen zoo der lÿders als van de genen dewelke tot de medicinale hulp zÿn of zullen worden geroepen.

2. Dat de wÿk-en Districtmeesters aanteekening daarvan zullen houden en wekelÿks een afschrift daarvan aan het Commissariaat van Policie zullen bezorgen.

3. Dat het, tot voorkoming van besmetting, ongeoorloofd zal zÿn en derhalve als strengelÿk verboden moet worden gehouden, het vervoeren of overbrengen van de genen die door de kinderziekte aangetast zÿn van het huis of de plaats alwaar zÿ zich reeds bevinden, naar eenig ander huis of plaats alwaar zich geen lÿder daaraan bevindt.

4. Dat er aan de huizen of woningen, zoo in het stads district als in de land districten alwaar de kinderziekte zich vertoond heeft, het zÿ op de deur of andere algemeen zigtbare plaats het woord *kinderziekte* zal moeten worden gesteld, tot waarschouwing van het publiek, ten einde die huizen of woningen, bÿzonderlÿk de plaats zelve alwaar de zieken zÿn, zoo veel mogelyk te vermÿden en buiten gemeenschap daarmede te blÿven.

5. Dat de inenting der kinderziekte met de gewone of natuurlÿke pokstof zelve als strengelÿk verboden moet worden aangemerkt, zoo lang er koepokstof op het eiland aanwezig zal zÿn, alwaarom geen practi-erende genees-of heel-kundige zal vermogen van de eerstgemelde stof gebruik te maken zonder voorafgaande toestemming van het Officie-Fiscaal of van den Commissaris van Policie, dewelke zulks zullen vermogen te verleenen, byaldien er volstrekt geene koepokstof zal verkrÿgbaar zÿn.

6. Dat alle beoefenaars van de genees-en heel-kunde in deze kolonie ten sterkste en aller dringendst worden uitgenoodigd om met alle mogelÿke middelen en met allen ÿver de inenting met de koepokstof te bevorderen; zullende dezelve maandelÿks lÿsten der gevaccineerden aan het Commissariaat van Policie inleveren, ten einde ons alzoo in staat te stellen daarop alle regard te slaan het zÿ tot vereerende onderscheiding van of bezorging van premien voor de genen dewelke daarin den meesten ÿver zullen hebben betoond.

Gedaan op Curaçao den 7den Junÿ 1827, het veertiende jaar van Zÿner Majesteits regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zyne Excellentie,

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam, in de Willemstad, aan de Overzÿde, op Pietermaaÿ en Scharlo, op Curaçao den 8sten Junÿ 1827.

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbÿnacht in dienst van Zÿne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die dezen zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat wÿ in het belang van het loodswezen hebben noodig geoordeeld de betaling van Loodsgelden aan den Loods of verrekening met denzelven deswege te verbieden, en te bepalen dat de invordering van de loodsgelden tot geregelde betaling van het loodsvolk en het onderhoud der booten, door den Havenmeester zal geschieden.

Gedaan op Curaçao den 30sten Mei 1827, het veertiende jaar van Zÿner Majesteits regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zÿne Excellentie,

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao den 6den Junÿ daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

De Curaçaosche Courant.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

INGEVOLGE autorisatie van Zyne Excellentie den Schoutbynacht P. R. CANTZ'LAAR, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden, &c. &c. &c. Zal de Boekhouder en Eerste Commis waarnemende de werkzaamheden van het ambt van Raad Contrarolleur der Financien, aan den minst inschryvenden aanbesteden, Planken van onderscheidene dikte, als 2 1-2, 2, 1 1-2, 1 en 1-2 duims te leveren aan s'Ryks Magazynen, tot dat ter toevoer van dat artikel uit het Moederland zal zyn aangebragt.

De Billetten van inschryving zullen uiterlyk tot aanstaanden Dingsdag den 26sten dezer vóór twaalf uren op het Raad Contrarolleur Kantoor kunnen ingezonden worden; alwaar ook nadere informatie te bekomen is.

De Boekhouder en Eerste Commis voormeld,

J. PH. BOSCH.

Den 22sten Juny 1827.

Lyst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

Jb. Henriquez	J S Arteaga
J C Meinhardt	S Bulté
B C Crisson	C W Zeppenfeldt
D Bing	Dewed. Forbes
Bing & Jutting	Henrietta Weilburg
J N C Jutting	M Ogeyna
C F Schultz	M A Delima
J W G Jutting	J T Walner
P C W Anemaet	M Römer
A C Bernardo Wed. Jacob Franken	Aron Moreno Hz.
	Jay Henriquez
A Kuyper	Jeosuah de Jeosuah Henriquez
Dew. Jannetje van der Bos	
J G G Scarbow	Hanel Moreno Henriquez
John Hellyer	Ragel de Eo. Jn. Henriquez
Ledoux	Sarah de Sel. Cohen Hz.
A M Spiro	David Henriquez
B Laguna	Cohen & Levison
Salomon C Henriquez	Deweduwe Berg.
José Jb. Henriquez	De Commissie van het fonds ter aanmoediging en ondersteuning van den gewapenden dienst in de Nederlanden.
Clementina Henriquez	
Seferina Henriquez	
Esta de Jacob Henriquez	
Jel Moreno Enriques	

Curaçao den 22sten Juny 1827.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

CURAÇAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JUNY.

18.	brik Generaal Borgela, Pontilius,	St. Domingo
	golet Antonetta, Caorste,	St. Eustatius
20.	bark Dandy, Delima,	Coro
	brik Catharina, Gillet,	La Guayra
21.	golet Saturnia, Pores,	Coro
	—— Dos Amigos, Rivas,	dito
	—— Maria, Evertsz,	St. Thomas
22.	boot St. Barbera, Sarga,	Coro

UITGEKLAARD—JUNY.

16.	golet Maria Carolina, Marconier,
18.	—— De Hoop, Reguster,
	bark Harmony, Tebenar,
19.	galjoot Louisa Margarita, Möller,
	bark Maria Manuela, Fernandez,
	brik Anna, Coolnan,
20.	golet De Vrye Haven, Dejongh,
22.	bark Eendragt, Wever,

☞ Het gewigt van het Brood is hetzelfde als in de voorledene Week, 20 en 21 Onsen.

Op den 14den April is het Nederlandsche Brikschip de Snelheid, kapitein E. Clausen, in Texel binnen gekomen.

Vertrokken, den 16den dezer naar Aruba, Z. M. Brik de Panter, gekommandeerd door den kapitein luitenant Buis, aanboord hebbende den Heer Bergraad Stifft, en den Heer Franz Wirtz, Inspecteur der Mynen.

Wy vernemen dat de Panter, van Aruba naar La Guayra en Puerto Cabello zal vertrekken.

Den 18den naar St. Thomas en Amsterdam, het Nederlandsche brik schip Maria & Jacoba, Kapitein J. J. Bart. Als Passagier aan boord, de Weleerwaarde Heer G. B. Bosch, naar Amsterdam.

Uittreksel eens briefs gedagteekend Amsterdam, den 22sten April 1827.

"Het belangrykste nieuws alhier is het volgende:— De Koning van Frankryk heeft de wet op de drukpers ingetrokken, waarover men te Parys zeer verheugd is en de stad geilllumineerd is geworden. Z. M. was bang voor de kamer der Pairs.

"Te Amsterdam hebben vele menschen, naar wier gevoelen de tegenwoordige Hervormde predikanten te liberaal prediken, zich van de Hervormde gemeente afgescheurd en eene nieuwe sekte daargesteld. Zy hebben een verzoekschrift aan den Koning ingezonden om op eigene rekening leeraars te mogen beroepen. Z. M. zulks vergund hebbende, zoo hebben zy twee predikanten beroepen, die geen haar breed mogen afwyken van de leer van het Synode van Dortrecht. Dit nieuwe genootschap wordt genaamd de *herstelde Gereformeerde gemeente.* Zy zyn naar hun gevoelen de uitverkorenen, de kinderen Sions, het volk van den Heere. Het is droevig dat er ook geleerde mannen onder behooren, als Van Lennip, da Costa, de Clerck enz. Dit geval geeft veel opschudding en is te bejammeren.

"Volgens het Concordaat waaraan thans gewerkt wordt tusschen het hof van Rome en den graaf de Celles, zal er te Utrecht een R. K. bisschop benoemd en te Amersfoort een R. K. seminarium gesticht worden."

⁂ *GETROUWD.*

J. F. NEUMAN, w. z.

EN

J. M. DEWINDT.

Curaçao den 20sten Juny 1827.

BEVALLEN—Op den 18den dezer van een' Zoon, de Echtgenoote van den Heer J. H. Beaujon.

Op den 20sten van een' Zoon, de Echtgenoote van den Heer J. Möller.

En op dienzelfden dag van een' Zoon, de Echtgenoote van den Heer J. Coolman.

UITTREKSELS UIT NEDERLANDSCHE KOURANTEN.

Brussel, 6den Jan.—Den 21sten December ll. heeft de graaf de Celles, ambassadeur van Z. M. den Koning der Nederlanden by den Heiligen Stoel, te Rome, een luisterryk feest gegeven. Vyftien Kardinalen (de overigen waren uithoofde van hunnen hoogen ouderdom te huis gebleven,) het diplomatieke ligchaam, alle voorname gezelschappen van Rome, benevens de vreemdelingen van aanzien, die zich in genoemde hoofdstad bevonden, zyn daarby tegenwoordig geweest.

Het paleis Rospoli, in hetwelk Z. E. dit feest gegeven heeft, was prachtiglyk gedecoreerd, een portrait van onzen doorluchten vorst, geschilderd door den Heer Maes, van Gent, was in de troonzaal geplaatst, onder een rood fluweelen met gouden franje versierd, verhemelte.

De galery, waar het feest plaats had, was 180 voeten lang en 36 breed; zy was verlicht door 600 waskaarsen, en versierd met spiegels en guirlandes. Negen honderd personen zyn aldaar ontvangen geworden. Z. E. de Kardinaal Capellari, een der door Z. H. benoemde gemagtigden om met den graaf de Celles te onderhandelen, (de tweede gemagtigde is de prelaat Cappicini,) was de eerste die aankwam; Z. E. de Secretaris van Staat is er, ondanks zynen hoogen ouderdom, drie uren by tegenwoordig geweest.

Dit feest, een der prachtigste van deze soort (*recevimento*) dat immer te Rome heeft plaats gehad, het eerste dat by eene dergelyke gelegenheid door den minister van eenen onroomschen vorst gegeven is, heeft van zes ure des avonds tot middernacht geduurd. De by ons ontvangen byzonderheden, de bewezen achting waarvan de graaf en de gravin de Celles het voorwerp zyn geweest, de aan den Koning, in den persoon zyns gezants, gedane hulde en de geuite gevoelens van de keur der gezelschappen eener zoo vermaarde stad, alles getuigt (zegt het *Journal de Bruxelles*, waaruit dit artikel getrokken is),-dat Z. M. de Koning en het volk van Nederland waardiglyk zyn vertegenwoordigd geworden.

Den 18den April.—Men meldt uit Batavia, dat de commissaris generaal den 19den November te Tjanjor een besluit heeft genomen, inhoudende, dat alle de gehuwde ambtenaren, welker tractement meer dan 500 guldens 'smaands, en alle de ongehuwde, welker bezoldiging meer dan 250 guldens 'smaands beloopt, de hooge militairen, welke niet behooren tot het leger te velde, daaronder begrepen, zonder eenige onderscheid, met den eersten December de helft zullen genieten in gereed geld, en de wederhelft in obligatien, welke naderhand zullen worden voldaan; ten einde de lands middelen te styven, en in staat te stellen, aan de behoeften van het leger, zoo wat betreft de soldy der troepen en bondgenooten, als wat aangaat den leeftogt, te kunnen voldoen.

Parys, 12den April.—De jaarlyksche plegtigheid der voetwassching van de twaalf kinderen, voorstellende de twaalf Apostelen, door Z. M. den Koning, heeft op de gewone wyze plaats gehad.

Men verzekert, dat de heer de Portalis, welke rapport moet uitbrengen over de wet op de drukpers, gereed zoude zyn met dezen arbeid. Naar den dreigenden toon der Jesuitische bladen, en het beklag der ministerieele, wegens de heerszucht van sommige voorname, misnoegde personen, te oordeelen, mag men zeer belangryke veranderingen in het ontwerp verwachten.

De algemeene aandacht is in deze gewigtige aangelegenheid op de kamer der Peirs gevestigd. Men heeft opgemerkt, dat de *Moniteur* wel gewag heeft gemaakt van de aanklagt tegen het dagblad *le Courier Français*, en van het uitgebreid pleidooi van het openbaar ministerie tegen den heer Keratry, maar geen woord heeft gerept van deszelfs verdediging. Ook dit blyk van eene verregaande partydigheid strekt de menigte ten waarborg, dat het ministerie, eenmaal meester van de drukpers zynde, zoo na mogelyk het voorbeeld van het gouvernement van Buonaparte zoude trachten te volgen.

De Pairs raadplegen thans zeer ernstig over een ontwerp op de militaire regtspleging. De oppositie tracht zoo veel mogelyk te waken tegen het aannemen van beginselen, volgens welke de burgers van hunne natuurlyke regters zouden kunnen worden afgetrokken.

De gedeputeerden hebben, gelyk wel te verwachten was, het voorstel van Boucher, inhoudende, dat elk gedeputeerde, welke door den Koning tot eenig ambt mogt worden gevorderd, hetwelk hem weder konde worden ontnomen, met de aanneming van hetzelve, zyn lidmaatschap zoude verliezen, ten ware hy op nieuw door de kiezers werd benoemd,—verworpen:

De meerderheid der ministerielen heeft zich gehouden aan het gevoelen, dat eene dergelyke bepaling de koninglyke voorregten in de benoeming der ambtenaren zoude kunnen verkorten. De oppositie heeft te vergeefs het beginsel doen gelden, dat een der eerste vereischten van een gedeputeerde, als vertegenwoordiger der natie, behoort te zyn belangeloosheid, en dat alzoo de kiezers steeds in de gelegenheid moeten worden gesteld, om te doen blyken, dat zy hetzelfde vertrouwen stellen in den man, die zich van het ministerie afhankelykheid heeft gemaakt, hetwelk zy hem, toen hy nog geheel onafhankelyk was, geschonken hebben.

De heer Pinteville, die by de laatste verkiezing, ten gevolge van den ministerielen invloed, te Meaux de bovenhand heeft behouden op den generaal de Lafayette, is dezer dagen overleden. Hy heeft, als lid der kamer, nimmer het gestoelte beklommen, en steeds met het ministerie gestemd. Meaux, zoo wel als Rouen, zal dus eerlang eene nieuwe keuze moeten doen. Men ziet den uitslag met belangstelling te gemoet.

Den 13den April.—Men schryft uit Lissabon van den 28sten, dat verscheidene krygsgevangenen der opstandelingen zich, als geborene Spanjaarden, op de bescherming van den Spaanschen ambassadeur hebben beroepen, en dat de Infante Regentes hen aan dien minister heeft gewezen, ten einde hunne regten by denzelven te doen gelden.

De Portugeesche ministers hebben den 26sten het budjet voor 1827 by de gedeputeerden ingeleverd. De uitgaven worden geraamd op een bedrag van 62 millioenen franken; de ontvangst op een bedrag van 50 millioenen. Men stelt voor het te kort te vinden door eene geldleening.

De berigten uit Madrid tot den 3den April melden, dat het observatie-leger op de Portugeesche grenzen steeds in zyne vorige standplaats blyft, namelyk het gros, bestaande uit twee brigades, in den omtrek van Talevera de la Reina, en de derde brigade, of voorhoede, onder den generaal Rodil, te Caceres.

Sedert de Spaansche regering het besluit heeft genomen, om de ontruiming van Portugal door de Britsche troepen, zoo mogelyk, door onderhandelingen, te bewerken, heeft zy de Portugeesche deserteurs van de grenzen verwyderd en dezelve in Burgos, Logrono en Pancorbo verdeeld. Zy betaalt en voedt echter deze troepen, even als hare eigene soldaten. Volgens particuliere brieven, bestaan die troepen voor een groot gedeelte uit officieren, welke het behoud der constitutionele regering alleen aan de tegenwoordigheid van het Engelsche leger toeschryven. Het schynt, dat deze deserteurs niet zeer voorkomend door de inwoners der streken, in welke zy zich bevinden, zyn ontvangen, en men verzekert by voortduring, dat in het westen van Spanje, zoo wel onder de middelbare klasse der inwoners, als onder de officieren van het leger, eene algemeene begeerte heerscht naar eene verandering in de thans bestaande orde van zaken en naar het herstel van een constitutioneel gouvernement.

De berigten uit het oosten van Spanje en byzonder uit Catalonie, melden, dat in deze provincie, na den aftogt de bruikbaarste troepen naar de grenzen van Portugal, eene byzondere onrust heerscht. Omtrent de pogingen totopstand in Tarragona en Tortosa verneemt men tot du verre geene verdere byzonderheden, dan alleen, dat dezelve in verband stonden met vereenigingen, ten platten lande, ten einde genoemde vestingen in handen te spelen van Carlisten, en alzoo aan gemelde party tot vereenigingspunt te dienen. De monarchalen hier te lande ontveinzen dan ook niet, dat in Opper Catalonie verscheidene benden omzwerven, welke de kreet van *levede Inquisitie, weg met de negros* aanheffen, maar willen niet doen voorkomen, als of deze benden zouden zyn zamengesteld uit vermomde constitutionelen, en als of derzelver manschap door Engelsch geld bezoldigd zoude worden;—een gevoelen echter, hetwelk weinig byval vind.

Het berigt van het bestaan dier benden in genoemde landstreek wordt intusschen niet weinig bevestigd door een rapport van den Franschen bevelhebber van de vesting Figuerès (welke, even als Barcelona, steeds door Fransche troepen bezet is) van ontusten, die in den omtrek derzelve zyn uitgebroken, en hem op middelen hebben bedacht doen zyn, ten einde voor de veiligheid dier plaats te zorgen. Uit dit rapport blykt, dat niet verre van Figuerès zamenscholingen hebben plaats gehad, waaraan ook koninglyke vrywilligers, in die plaats te huis behoorende, hadden deel genomen, en welke hy door eene afdeeling grenadiers had laten uit een dryven, doch niet dan na dat de Spanjaarden zich hadden te weer gesteld, en ettelyke Fransche soldaten hadden gekwetst. Het algemeen gevoelen is, dat de party der Apostolieken, welke den oorlog met Portugal wil, op deze wyze het Spaansche gouvernement poogt te verschrikken, en alzoo te noodzaken, om aan haar verlangen te voldoen. Volgens byzondere berigten zoude een luitenant van den beruchten *Misas*, in der tyd een der aanvoerders van het zoogenaamd leger van het geloof, de bende by Figuerès hebben gecommandeerd, doch zoude deze bende, zoodra zy ontdekte, dat de bevelhebber der vesting op zyne hoede was, weder uit een zyn gegaan.

Den 14den April.—De onzekerheid, in welke men ten aanzien van het Engelsche ministerie heeft verkeerd, heeft dan ook de party der hevige monarchalen hier te lande in geene geringe beweging gebragt. Oppervlakkig zoude men hebben gemeend, dat zy de zegepraal van den heer Canning, welke, op gronden van algemeene regtvaardigheid, ook aan de belyders van den R. K. godsdienst de uitoefening der burgerlyke regten wil verzekeren, zouden hebben toegejuicht. Het tegendeel is echter gebleken. De Engelsche ministers, welke, by de verheffing van hunnen ambtgenoot, hun ontslag hebben genomen en welke, in het belang van den Protestantschen eerdienst, de emancipatie der R. Katholyken tegenhouden, zyn in hare oogen de staatsmannen, die nog eenige gezonde denkbeelden van orde en aristocratie hadden overgehouden. Zy kan dien minister de wyze, waarop hy de Fransche staatkunde, ter zake van den inval in Spanje in 1823, heeft ten toon gesteld, niet vergeven, en verklaart niet te begrypen, waar het met Groot Brittannie henen moet, hetwelk een minister verhoogt, die (gelyk haar dagblad zich uitdrukt) de revolutionaire gevoelens te hulp roept, en de kroonen van Europa heeft beleedigd?

Den 15den April.—De monarchalen meenen, dat het besluit van de zeven Engelsche ministers, om zich, by de verheffing van den heer Canning, uit het ministerie te verwyderen, als een blyk moet worden beschouwd, dat de gevoelens van dien staatsman niet alleen tegenstand vonden in 's Konings kabinet, ten aanzien van de emancipatie, maar ook ten opzigte van de staatkunde, welke Groot Brittannie tot nog toe heeft opgevolgd met betrekking tot de Spaansche, Portugeesche en Zuid Amerikaansche aangelegenheden; zy vleyen zich dienvolgens, dat de heer Canning, volhardende by zyne tegenwoordige gevoelens, niet alleen in het hoogerhuis eenen vry geduchten tegenstand zal ontmoeten, maar ook in het huis der gemeenten. Wat daarvan wezen zal, moet de tyd leeren. Tot nog toe weet men niet welke personen de plaatsen der aftredende ministers zullen vervullen. Alleen houdt men het daarvoor, dat de kanzelier van den exchequer, de heer Robinson, in plaats van den heer Canning, minister van buitenlandsche zaken zal worden, en de geruchten, als of de laatstgenoemde ettelyke hevige Wighs, als lords Landsdown en Grey, en de heeren Tierney en Brougham in het ministerie zoude trachten te brengen, verdienen, naar het schynt, voor als nog weinig geloof. Ondenks dit alles zyn de monarchalen ten uiterste te onvrede en verklaren zy, dat het liberalismus eene volledige zegepraal heeft behaald.

Men meldt, dat het fregat van den Bassa van Egypte, onder Fransche vlag naar Alexandria is gezeild. Van den aanval van Lord Cochrane op de korvet van dien bassa wordt niet meer gesproken; dit berigt wordt daarenboven als niet waarschynlyk aangemerkt, uithoofde ook deze bodem onder de Fransche vlag zeilde.

Den 17den April.—De tyding, dat de opstand der apostolieken in Catalonie voor als nog is bedwongen, wordt bevestigd. Het opperhoofd der bende, welke Figueres bedreigde, zekere Curé, in der tyd luitenant van Misas, heeft zich verwyderd, en vyf zyner officieren hebben zich gevangen gegeven. In den omtrek van Girona, zoo wel als van Vich, heeft men ettelyke opperhoofden gevat, en aanstalten gemaakt, om dezelve te regt te stellen. Alle deze lieden zyn gewezene officieren van het zoogenaamde leger van het geloof, welke het gouvernement, wegens hunnen stand en hunne roofzucht, niet als zoodanig heeft kunnen aanhouden, maar welke op de lyst der aangestelde officieren zyn geplaatst, doch sedert 1823 op die lyst zyn geldeven. Een dier opperhoofden, zekere Llovet, die Tortosa zou hebben moeten vermeesteren, is den 4den reeds in genoemde vesting doodgeschoten, en men zal aldaar ook nog eenige andere zyner medestanders te regt stellen. In het gebergte zwerven nog eenige benden om, doch deze schynen geene vrees inboezemen en de Spaansche overheden hebben een korps gevormd, bestaande uit 400 gegoeden en vertrouwde lieden, hetwelk bestemd is, om het land in verschillende rigtingen te doorkruissen, ten einde de openbare rust te handhaven.

Den 18den April.—De berigten uit Lissabon van den 31sten Maart melden, dat de Infante Regentes de zitting der wetgevende vergadering heeft gesloten. Men had aldaar berigt uit het noorden, dat de inwoners van Caminha de teruggekeerde opstandelingen twee stukken geschut en 53 man gevangenen hadden afgenomen, en de Infante Regentes had den minister van oorlog gelast gemelde inwoners hare dankbaarheid voor dit blyk van yver en trouw te kennen te geven. Omtrent den verderen uittogt dier opstandelingen melden brieven uit Villa-Pouca, dat de eerste divisie, namelyk die van Tellez-Jordao, bestaande uit de overblyfselen van de 6de, 14de en 17de regimenten infanterie, het 4de battaillon

jagers en de 2de, 8de en 10de regimenten ruitery, rustig zyn uitgetrokken, hunne wapenen zonder tegenspraak hebben afgelegd en verder zyn gemarcheerd, doch dat de tweede divisie, die van Magessio, of Montalegre, bestaande uit de 11de en 24ste regimenten infanterie, het 7de battaillon jagers, en de 6de en 12de regimenten kavallerie, zoodra zy vernam, dat de wapenen moesten worden afgelegd, uit één is geraakt; dat de soldaten zich over verraad hebben beklaagd, hunne snaphanen en sabels hebben verbroken, ettelyke officieren hebben mishandeld, en grootendeels naar Portugal zyn terug gekeerd. Volgens de jongste berigten, hadden de Britsche troepen zich in verschillende bezettingen in Beira en Estremadura verdeeld; bezette de divisie konstitutionele Portugesche troepen van Villaflor, Chaves en den omtrek, en die van Correa Miranda. De infanterie dier troepen was in eenen tamelyk goeden toestand; de ruitery behoefde echter eene geheele hervorming.

De berigten uit Madrid van den 5den April behelzen weinig byzonders. De Spaansche militaire overheid scheen niet willens, om de paarden van de naar Spanje gevlugte Portugesche opstandelingen terug te geven; men verwachtte ten minste die paarden te Madrid, ten einde te dienen voor de koninklyke garde. Men kan het er ook voor houden, dat deze paarden voor Spaansch geld zyn gekocht geworden.

Den 5den April scheen men in Madrid nog niet onderrigt van de onlusten in Catalonie. De jongste berigten uit Barcelona van den 7den behelzen eene proclamatie, welke de intendant van policie aan de bewoners van dat gewest heeft uitgevaardigd, waarin hy alle de gegoedde en welgezinde inwoners oproept en aanmaant, om mede te werken tot het tegengaan van de misdadige pogingen van ettelyke kwaadwilligen, die, onder het voorwendsel, als of Z. M. de Koning van Spanje niet vry zoude zyn, zich allerhande buitensporigheden, alleen met oogmerk, om te rooven en te plunderen, veroorlooven.

Deze proclamatie bevestigt het berigt, dat de opstandelingen van Catalonie tot de party der apostolieken behooren, die zich nu Carlisten noemen, en op deze wyze de Spaansche regering zoeken te dwingen. De Jesuitsche dagbladen verzekeren by voortduring, dat deze opstandelingen door Engelsch of Portugeesch goud zyn omgekocht, en dat zy in den grond tot de konstitutionele party behooren; zy vermelden echter geene byzonderheden, welke dit hun voorgeven eenigzins bevestigen, hetwelk dan ook in regtstreeksche berigten uit Barcelona stillig wordt tegengesproken. De brieven uit laatstgenoemde plaats verzekeren verder, dat zes onderscheidene benden het land afloopen; de berigten van de grenzen van gelyke dagteekening vermelden evenwel, dat het oogmerk der insurgenten, om zich meester te maken van het bevestigde Cardona, mislukt zynde, hunne benden, welke met eene talryke party, door geheel Spanje verbreid, in verband stonden, zich vooreerst zouden hebben verstrooid. Men ziet met verlangen nadere berigten omtrent een en ander te gemoet.

Hamburg, 13den April.—Men vindt in onze dagbladen een allergunstigst verslag omtrent de Nederlandsche stoompaket Willem 1, welke dezer dagen in de regelmatige vaart is gekomen van Amsterdam naar deze stad en terug, zoo ten aanzien van den bouw en de kracht der werktuigen, als ten opzigte van de voortreffelyke inrigting van het vaartuig.

Den 17den April.—Z. M. de Koning der Nederlanden heeft den beroemden Kurt Sprengel, hoogleeraar te Halle, de orde van den Nederlandschen Leeuw verleend.

Londen, 14den April.—De bestaande onzekerheid, wegens de zamenstelling van een nieuw ministerie, is eindelyk uit den weg genomen. De heer Canning is door Z. M. den Koning als eerste minister, eerste lord van de thesaurie, en opvolger van graaf Liverpool benoemd. De heer Wynn heeft deze benoeming gisteren avond in het lagerhuis aangekondigd en is door een uitbundig vreugdegejuich beantwoord.

Ofschoon de inhoud van zeker mondgesprek van lord Rutland met Z. M. den Koning niet volledig bekend is, schynt hetzelve toch betrekking te hebben gehad tot het nieuwe ministerie, en byzonder tot de verpligtingen van den eventuelen opvolger van graaf Liverpool, ten aanzien van de emancipatie der R. Katholyken. Thans echter wil men verzekeren, dat de genoemde lord zich alleen in algemeene bewoordingen heeft uitgedrukt, en voornamelyk, dat hy de kroon geenzins wetten heeft willen opdringen, ten opzigte dezer gewigtige aangelegenheid. Hoe het ook wezen moge, men houdt zich overtuigd, dat de party der hooge Tory's den nieuwen eersten minister voorwaarden heeft willen voorschryven, aan welke deze zich niet heeft kunnen onderwerpen.

Zoodra de heer Canning van zyne aanstaande benoeming is onderrigt geworden, heeft hy zich met den heer Peel, den minister van binnenlandsche zaken en den erkenden bestryder der emancipatie, trachten te verstaan, ten einde, met behoud der vorige ministers, een nieuw geheel te vormen. Deze onderhandeling is echter op eenmaal afgebroken door het besluit van zeven der dertien ministers, om, ten gevolge van de benoeming van den heer Canning, *hun ontslag te vragen*. Deze zyn de lord kanzelier (Eldon), de heer Peel, de hertog van Wellington, graaf Bathurst, graaf Westmoreland, lord Melville en lord Bexley. De overblyvenden zyn, behalve den heer Canning, lord Harrowby, president van den raad, de heer Robinson, kanzelier van den exchequer, de heer Hutchinson, voorzitter van den handelsraad, en de heer Wynn, controleur-generaal. Het besluit der aftredende heeren kan als een bewys worden aangenomen van het gewigt der onderhandelingen voor de bepaling van Z. M.'s keuze. Zy hebben alle zich steeds tegen de emancipatie verklaard, behalve lord Melville, de lord der admiraliteit.

Wat persoonlyke hoedanigheden betreft, betreurt men het verlies van den lord kanzelier. Zyne kunde en braafheid zyn algemeen bekend; uithoofde zyner hooge jaren zoude hy echter eerlang, ook zonder deze gebeurtenis, genoodzaakt zyn geweest, zich aan het bestuur te onttrekken. Men laat de kunde en braafheid van den heer Peel mede regt wedervaren.

De talryke vrienden van den heer Canning juichen. De man, die thans aan het hoofd van het bestuur is geplaatst, zeggen zy, was de geen, welke Engeland zyne tegenwoordige staatkunde ten aanzien der oude en nieuwe wereld heeft doen aannemen; die Engeland, in stede van een voorwerp der algemeene haat, in de oogen der bevolking van het vaste land, in een voorwerp van bewondering en eerbied heeft verkeerd, en die nu wel waarschynlyk ten opzigte der groote vraag wegens de emancipatie eene wezenlyke vereeniging tusschen Ierland en Groot Brittannie zal weten te bewerken.—Zy verheugen zich te meer over de verheffing van dien staatsman, daar het wel bekend is, dat de Jezuitsche party op het vaste land, welker tegenstanders in Engeland eenen voornamen steun vinden, daarom alleen op den val van Canning hoopten, om dat alsdan de emancipatie der R. Katholyken onbepaald zoude worden verschoven, het misnoegen der Ieren steeds zoude toenemen, en het vermogen van den Staat op die wyze buiten twyfel zoude worden verzwakt.

In deze omstandigheden zendt de Spaansche regering, die in den beginne de Portugesche opstandelingen openlyk heeft ondersteund, doch, welke, sedert het ontschepen van de Britsche troepen in Portugal, ten dien aanzien van toon is veranderd, een gezant herwaarts, ten einde den aftogt dier troepen uit genoemd ryk te bewerken, en tevens het Fransche gouvernement te bewegen, dat ook de Fransche troepen uit Spanje worden teruggeroepen. Naar den toon der ministeriele bladen te oordeelen, kan, welk ook het besluit der Fransche regering moge zyn, aan dergelyken aftogt in deze oogenblikken niet worden gedacht.

De jongste berigten uit Lissabon zyn van den 31sten, uit Oporto van den 28sten Maart. De vrees voor eene tegen-omwenteling was verdwenen en alles in rust.—Het Engelsch hoofdkwartier was in Leiria; de troepen hadden zich tot aan de Taag uitgebreid; de infanterie bezettede, onder andere, Coïmbra, Thomar, Santarem en Abrantes; de cavallerie Cartaxo. De soldaten beroemden zich steeds over de wyze, op welke zy in het binnenland van Portugal ontvangen en behandeld werden.

Den 17den April.—Het schynt meer en meer, dat de heer Canning het nieuwe ministerie op de beginselen van graaf Liverpool heeft willen vormen, maar dat eenige vermogende lieden Z. M. keuze hebben willen dwingen, en dat daarop de Koning heeft willen toonen, een ministerie, met den heer Canning aan het hoofd te zullen ondersteunen. Tot bewys wordt aangevoerd, dat Z. M. het voorzitterschap der admiraliteit aan zynen broeder, den hertog van Clarence heeft opgedragen.

De hertog van Wellington heeft van het commando der landmagt afgezien.

Frankfort, 15den April.—Men heeft sedert eenen geruimen tyd geene regtstreeksche berigten uit de Levant, en mitsdien nog geen berigt van de aankomst van lord Cochrane in Grieksche wateren. Aan den anderen kant meldt men uit Konstantinopel, dat aan de uitrusting van de Turksche vloot yverig wordt gearbeid.

Men meldt by herhaling, dat alle de Europeaansche gezanten in Konstantinopel den reis-effendi hebben aangeraden het daar henen te wenden, dat de voorstellen van Engeland en Rusland tot de bevrediging van Griekenland mogten worden aangenomen. Sommigen willen zulks hebben aangemerkt als eene toetreding tot de onderhandelingen van Petersburg van April 1826; anderen meenden echter het tegendeel, en hielden het daarvoor, dat Engeland en Rusland alleen eene meer dreigende houding in deze aangelegenheid hadden aangenomen. Men zag den 18den Maart het antwoord der Verhevene Porte steeds met verlangen te gemoet.

Men schryft uit Weenen, dat de Russische ambassadeur de Oostenryksche regering tracht te bewegen, om ook van hare zyde eene schrede te doen by de Verhevene Porte, ten einde de bevrediging van Griekenland te bewerken.

Volgens berigten uit Berlyn zouden er steeds zeer ernstige onderhandelingen tusschen de Pruissische en Nederlandsche regeringen, ter zake van de rynvaart, plaats hebben.

Het bekend geschrift van den graaf de Montlozier tegen de party der Jezuiten in Frankryk, heeft den hoogleeraar Krug, te Leipzig, aanleiding gegeven, om een werkje te schryven tegen de proselieten-makery in Duitschland, en daarin als de gevaarlykste tegenstanders van de protestantsche kerk te doen voorkomen ettelyke personen, welke sedert eenigen tyd de beginselen dier kerk vaarwel hebben gezegd, als, onder andere, den heer Adam Muller te Leipzig en den heer Pfeilschifter, uitgever van een der dagbladen hier ter stede.

Den 17den April.—De Duitsche dagbladen behelzen weder nieuwe berigten van de Beyersche officieren, welke zich naar Griekenland hebben begeven, omtrent den stand der zaken daar te lande. Zy beklagen zich, dat de archonten, de hoofden der Palicari en de bisschoppen, die, by het uitbreken van den opstand, goed op den weg waren, om elkander te verstaan, tegen zyn gewerkt door vreemde avanturiers, als de aanhangers van *Demetrius Hypsilanti*, de *Coletti's*, de *Negris* en andere, welke zoo wel uit Konstantinopel als ook uit Janina zyn toegevloeid, en den Grieken het schaduwbeeld eener regering, zonder gezag of klem, hebben opgedrongen.

Omtrent de tegenwoordige middelen van verdediging van Griekenland geven zy de navolgende byzonderheden. Op den Peloponnesus wordt Maïna door 5000 strydbare mannen verdedigd; even zoo veel kan Colocotroni, als hy alle zyne middelen wil te werk stellen, op de been brengen, terwyl de party van Notara op 2000 man berekend wordt. In de vestingen van Korinthe, Naupli en Malvasia liggen 2000 man; te zamen 14000 man. Buiten den Peloponnesus rekent men de magt der Grieken op 1200 man in de acropolis van Athene; 2000 in de verschansing van den Phalereus; 2000 in de engte van Megara; 5000 onder Kara-Iskaki, en 2000 in het gebergte van Etolie en Acarnanie; te zamen 12,200 man, en in het geheel 26,200 man. Zy roemen deze manschappen, elk in het byzonder, bovenmate, als voorbeelden van moed, bekwaamheid en volharding, maar verklaren tevens, dat zy niet in staat zyn, om in reyen en gelederen te stryden, en uit dien hoofde voor de Turksche ruitery, en de geregelde infanterie van Ibrahim hebben moeten zwichten.

Naar hun inzien zouden eenige weinige battaillons, in staat, om de Turksche ruitery en het Arabisch voetvolk het hoofd te bieden, het vertrouwen doen herleven en de magt der Grieken verdubbelen;—terwyl aan den anderen kant de 10,000 man, welke Ibrahim op den Peloponnesus verdeeld heeft, in de daad weinig te beduiden hebben en van eene zeer middenmatige artillerie zyn voorzien,—en de zes duizend man van den Seraskier voor Athene en een gelyk aantal, zoo op Negropont als in het westen van Griekenland, alleen van de Arnauten, die zich onder dezelve bevinden, eenige kracht erlangen. Na het vermelden van eenige byzonderheden wegens de Grieksche zeemagt, en de hoop, dat dezelve door de middelen van lord Cochrane weder zal worden opgebeurd en in hare vorige kracht hersteld, ten einde de Turksche en Egyptische vloten het hoofd te bieden, eindigen zy hun berigt, dat de zaak der Grieken aan alle zyden door de grootste gevaren is omgeven, en meer en meer als eene voortdurende agonie zal moeten worden aangemerkt, zoo niet de hand der kristelyke mogendheden haar hulp kan bieden, of men van elders in haren nood kan voorzien.

De Italiaansche bladen maken gewag van berigten, welke zouden inhouden, dat Kara-Iskaki den Bassa van Negropont zoude hebben verslagen, dat deze de vlugt zoude hebben genomen naar Larissa en dat de eerstgenoemde daarop zoude zyn teruggekeerd naar de zyde van Athene, ten einde de acropolis te ontzetten.

[In Fransche dagbladen vindt men berigten van Corfu van den 24sten Maart, vermeldende, dat de Grieken van het kamp van Eleusis den 2den Maart eene luisterryke overwinning op de troepen van den Seraskier zouden hebben behaald, welke ten gevolge had gehad, dat de laatstgenoemde het beleg van Athene had opgebroken. Men kan echter op de berigten, van die zyde afkomstig, gelyk de ondervinding heeft geleerd, te weinig staat maken, dan dat men er geene nadere bevestiging van zoude verlangen.]

Haarlem, 20sten April.—Gisteren zyn de troepen, behoorende tot het battaillon vrywilligers voor den kolonialen dienst, hetwelk hier ter stede is hereenigd, met schepen naar het Nieuwe Diep vertrokken, ten einde aldaar aan boord te gaan van de koopvaarders, die hen naar Java zullen overbrengen.

FROM ST. THOMAS PAPERS.

May 23.

From the 'Barbadian,' May 12.

We had heard about a fortnight ago of Mr. Freewin's circular letter to the West India Legislatures, containing his proposals to rid our lands of that pest which no human art or contrivance has ever yet succeeded in destroying, the *scarabæus*, the planter's cruel and inveterate enemy—to restore the impoverished and exhausted soils of the old islands, and place them "on a footing of nearly equal fertility" with the rich and inexhaustible soils of the Continental Colonies—and to accomplish other wonderful improvements; but we refrained from noticing his communication, under the impression that we should soon see it in its authentic shape in the Minutes of our House of Assembly. We are, however, indebted to the Dominica papers for the first official publication of this proposal of Mr. Frewin. We remember an elderly gentleman of this name, a very wellinformed, pleasant, but eccentric man, who resided here many years, and was, we believe, Collector of the Customs, but afterwards speculated in landed property in the colony of Surinam. We should rejoice indeed, to see such an extraordinary change in the productiveness of the soil in these old colonies; but we confess we are quite *au desespoir* as to any effectual relief to the difficulties of the West India planter, until his produce be relieved by the wisdom and justice of His Majesty's government from some part of the duty with which it is most cruelly burthened. There are certain portions of this island so subject to drought, as for years together to make little or no crop of sugar. Of what avail will be all the systems of human invention to render the estates there productive, where rain so seldom refreshes their dry and thirsty soil? Nothing less than the power and mercy of God can give relief under such circumstances. Nearly the whole island, we believe, has been suffering from the continuance of dry weather these two months. The clouds to day, however, look as if a blessing was near.

DOMINICA.

HOUSE OF ASSEMBLY, APRIL 14.

His Honor the Speaker laid before the House the following letter:—

"February 7, 1827.

"*Hon'ble Sir,*—Being acquainted with the Agriculture of our West India Islands, as well as that of the Colonies of Surinam, Berbice, and Demerara, it has occurred to me that a plan could be formed which would place the islands upon a footing of nearly equal fertility with those colonies, whose crops are not only excessive, but are also considered *certain* on their sugar estates, from the circumstance of being able to *rattoon* their canes for three or four years. To attain this desirable object, it is necessary that the soil of the island, much exhausted by long cropping, should be brought into a state of sufficient fertility to *rattoon* these canes for some years, which, while it adds to the crops, will prove a great diminution of labour to the negroes; and also that the coffee estates, now worn out by exhaustion of soil, should be restored to a fertility adequate to produce good crops.

"These are the great and leading objects of my plan, as well as to destroy the insects at the roots of the plant, which occasion blast and disease, the material to produce these effects is *at hand in every island*, and within the compass of every Planter, however *small* his property may be; it has *never* been used by any one for this purpose, and was discovered by me merely by accident. The plan being accepted, and a reward agreed on by your Legislature, I will point out the means by which the Cattle and Mules, during long seasons of dry weather, may be furnished with sufficient quantity of food; and also to preserve on the ground, in a great degree, the field trash, now usually consumed as fuel under the sugar boilers. I shall, at the same time, present a machine, to be worked by the power of *one* horse, for the cutting of the canes *close* to the ground, easing the negroes from the very painful posture of stooping to apply their strength to this purpose; the machine will not cost more than *l*10 or *l*12, and I calculate will do the work of 12 or 15, or even *more*, negroes. My plan has been submitted to government, and by them, with my consent, referred to the *confidential* examination of a gentleman of great *science and acquaintance with tropical agriculture*, who has decided in its favour. I am aware that the value of every plan must rest upon experiment, and well knowing that I need not shrink from the *severest* ordeal, if *fairly* made, I am willing to bring it to this touch-stone, where *alone* experiment can be made *in the West Indies;* and, therefore, lose no time in presenting to you, Sir, for the consideration of your Legislature, the following proposals. 1st—If I exemplify my plan on a sugar estate in

Barbados, and such exemplification proves its utility, (of which certificates may be obtained through the local authorities,) what compensation or reward will your Legislature *then* make me, or, in case of my death, to my family, for being enabled to adopt a plan so highly beneficial to the Planters. Or, 2ndly—If I was, in order to avoid the delay necessarily attendant on experiment, to disclose my plan for immediate application in your island, where *every* proprietor can with *great facility*, scarcely incurring *any* expense, *at once* carry it into execution, what reward will your Legislature in such case give me, or, in the event of my death, to my family.

"I purposely omit stating many advantages of commerce, which will arise out of the plan in its progress.

"I have the honor to be, Sir, your most obedient humble servant,

"JOHN FREWIN."

[A Pamphlet entitled "Franca Solucion á las cuestiones del Dia," has recently appeared in Caracas, a copy of which we have received.]

CANDID SOLUTION.

OF THE

QUESTIONS OF THE DAY.

Which must be and must not be the political reforms of Colombia?

By what means are we to obtain them;

The Republic is at present in the situation of a ship, which after a dreadful storm and having lost the chart which guided its course, finds itself engulphed in the middle of the ocean, unable on account of the darkness which still covers the horizon to ascertain the direction in which she proceeds. In a situation of such danger, strange is the silence of our enlightened men, when a constant manifestation of the public opinion is the only means to impress on the political movements, a fixed determination to the port in which alone the vessel of the state can find safety. Solon condemned to death the citizen who did not in times of political turbulence, declare for one or the other party. This wise legislator of the freeest Republic in the world, knew that the spirit of indifference is the most dreadful enemy to liberty, that neutrality, as Banon says, is not always a party to moderation but to egotism, that the mind of republicans ought always to be open and firm, and that they degrade themselves from the moment that they attend merely to their private interests and lose these noble and lofty feelings which identify the public weal with private prosperity.

Animated by these sentiments, and as some have already begun to manifest their opinions, we shall also express our own, although of a contrary tendency, on the point, in which the events which originated in Valencia on the 30th April should be viewed.

We shall establish as the basis of our observations, a truth of facts which is unquestionable. Colombia has constantly wished for some improvement of her institutions, for the experience of five years has proved, that under the fundamental law of Cucuta the elements of her prosperity could not, nor will they develope themselves, that therefore population, agriculture, commerce, industry, sciences and arts must remain stationary and without progress. Then what is the principle of that fundamentel law, which has not been able to exercise an efficient influence on these branches of intellect and on public and private wealth. If we are permitted abstractedly to consider the system of our government, that is to say, only on the principles of its organization, without reference to the extent and situation of the territory which it embraces, we are free to confess that the structure of it is the most perfect, the most analogous to the wise theories of political knowledge, and to the principles which in modern times the experience of centuries has rendered sacred. But if we reflect on this very extent of country and of the local differences resulting from it, we shall then find the causes which have opposed the beneficial results we might have expected from a system so liberal, and so perfect in itself. Indeed considering that our population is dispersed over an immense territory, divided in parts, each of which has its peculiarities and different qualities, some by nature destined for mines and inland traffic, others for raising cattle and for pasture, some for navigation and industry, and others for agriculture and foreign trade; being moreover separated from one another by vast deserts and immense mountains; in the midst of so many differences and so many difficuties which nature presents to political unity, the question arises: how is it possible that one and the same legislation and only one centre of government should have suffered for such various objects and of such magnitude? It is therefore that the acts of the legislative and administrative powers have constantly been misplaced and inefficient because they could not extend their action and their exertions to the extreme points. This is the true cause of the departments especially those more remote, having remained in a manner abandoned to themselves, for their wants were not known, there was no interest in providing for them, nor in consulting what was respectively suiting to them. We cannot wonder therefore that the desire of reforms has spread like an electric spark from one extreme to the other of the Republic. The necessity of a modification of our iastitutions being notorious therefore, and the people agreeing that this great political act should be accomplished at a period, in which the unity of the nation is broken, and its constitutional bonds are dissolved, it is important to know, which are the reforms to be adopted. It will not be difficult to solve this question, when the cause of our misfortunes which has already been explained, points out the nature of the remedy. It consists in a convenient subdivision of our territory, in the establishment of local legislatures and governments in each of its fractions, independent so far as to give them an exclusive relation to the economical order and internal policy; leaving however their reciprocal connections, their external relations and whatever concerns their mutual national interest, to the general authority of the union. Such is the essential basis of the federal system established in the five most fortunate nations of America. This system which presents to each citizen the image of a native country, keeps the national spirit actively alive, thus promoting, by multiplying the spheres of activity and encouraging peaceable emulation between the confederate provinces, an equal diffusion of lights, the prosperity of agriculture and commerce, the progress of arts and sciences, and the improvement of the laws and manners. It was by the means of the federal system, which is inconsiderately represented as weak, that two thousand Greeks could in times of old withstand an army of two millions of Persians, and the people on the other side of the Rhine and the Danube could resist the Romans, conquerors of the world. In modern times the Swiss cantons made their liberty triumph in spite of the powerful empire of Germany; that the States of Holland humbled the formidable pride of Philip the second, and that with the same success our brethren in the North shook off the yoke of Great Britain, the richest and most powerful nation in Europe. But even, if notwithstanding these instances we ascribe to federal States, the quality of weakness in their external force, still it would not be a reason to exclude them in America, where many centuries must pass before her respective governments can have the same motives, which the mutual contact continually presents to those of Europe, to be constantly alarmed against each other.

In favour of the federal government we shall cite the authority of the profound Montesquieu. This learned man in his works on the spirit of the law, says:—"It is to be supposed that men would have at last seen themselves obliged to live always under the sway of one person if they had not imagined a form of constitution uniting all the internal advantages of a republicen government, and the external strength of a monarchy, such is a federative republic. . . . . . The form of this society obviates every inconvenience. He who would be a usurper, would not enjoy the same credit in all the confederate states: if he succeeded in rendering himself powerful in one, the others will be alarmed; if he could subdue one part, the other part remaining free could oppose him and crush him before he could be successful in establishing himself. If in one of the members of the federative a sedition should happen, the others could quell it. If any abuses should creep in one point, they would be corrected by the sound parts."—

Such is the judgment of Montesquieu the oracle of policy, of whom Voltaire said, that he had restored to mankind their rigbts.

Thus we must conclude, that by means of a federation we shall ameliorate our fate, and our internal administration, without diminishing our political importance abroad and without any necessity of incorporating ourselves with the republics of Peru and Bolivia. The latter would be nothing but a vague project of aggrandisement, as neither can the interest of Venezuela for example have any concern with that of Potosi, nor much less would these provinces assist each other at so great and difficult a distance in the moment of necessity and danger. There are not wanting those who have thought the constitution of Bolivia adapted to Colombia. But this is neither the opinion nor the interest of the people, because independently of its being grounded on principles limitating against natural equality and dangerous to the liberty and sovereignty of the nation, it sets up all the attributy and constitutional qualities of the monarchical government which we have pretended to expulse from all the parts of America formerly Spanish.—The government of Bolivia is hereditary, her president, if he can be so called, is appointed for his life time and not responsible, his person for the same reason is inviolable and sacred like that of the Kings, which considered as such from the weakness and humiliation of the people, has elevated itself in the inaccessible point of a sphere, superior to that of the nation. Besides he, the President, disposes of the armed force and commands the army in person, without requiring the concurrence of the Chambers, he has the prerogative of mercy, in commuting capital punishments, he nominates and deposes arbitrarily all those employed in the army and navy, as well as all public functionaries, even the Vice President and ministers, who can consequently have no other object in view but that of conforming themselves to his wishes. On the other hand what is called, the national court of justice, which can never reach the President, is exclusively established against the Vice President and the ministers, but in a manner which will always make the responsibility illusory, for in order to shew a cause for the impeachment it is at least required that the two chambers should concur and that the accusation should commence in that of the censors, which by its particular constitution is the one most alienated from the spirit of the people and most identified with the views and interests of the executive, and consequently it is morally impossible, that the responsibility of the government should even arrive to a state of effectiveness.

The President of Bolivia, while he possesses all the faculties and prerogatives of the constitutional King of Spain, wants the powerful restriction imposed on the latter in the exercise of his attributions. The council of state composed of no less than forty respectable citizens, elected for the purpose by the Cortes, exercised almost jointly with him the Royal authority, enjoying in his destiny an absolute independence, for the King could not at pleasure depose them, as the President of Bolivia can depose the vice president and his ministers.

The state of Bolivia carries already in itself a principle of destruction by the establishment of the chamber of censors, who being appointed for life and from the importance of their functions, must be regarded as branches of as many other noble or patrician families. The division of interests between the nobility and the people was the cause of the continual agitations which at last made Rome a prey to her tyrants. In Colombia this principle of effervescence would soon be felt, in as much as among such a democratical people there would be no means of establishing the higher ranks, nobility and priviledged classes, whose moral power, only maintained by prestiges and ancient reminiscences derived from the barbarous ages, would fall together, before it could be consolidated in a time where civilisation and the march of intellect drown all prejudices. I believe to have proved, that the constitution of Bolivia, which makes a man sacred, by placing him beyond the human sphere, which establishes the basis of Hierarchy and hereditary nobility, and which excludes the principal guarantees of popular governments, is nothing but a mere monarchical constitution not calculated for Colombia; it matters not that the President be not called King, that he be not addressed by the title of Majesty, nor be invested with sceptre, diadem and other Regal insignia, for we must not look to names or vain appearances, but to reality and to the bottom of things. Under the name of emperor, which with the Romans was equivalent to that of general, the Cesars re-established the Royal authority, without using the denomination of King, just as odious and execrable in that republic as it is in ours.

But, some will say we require in Colombia a form of government more vigorous and less free. However, I ask: under what circumstances is this announced to the depressed and unfortunate people of Colombia? Now that in order to arrive at the dignity and the title of free republicans, these people have seen the greatest part of their children sacrificed, same in prisons, others in the field of battle?—How! After during 16 years we have been running after the wished-for liberty, are we to be persuaded that she is only a phantom and a vain illusion? If the people of Colombia in the six years they have had a regular constitution had manifested signs of sedition and anarchy, well let the liberty of which they have made an improper use be restricted, but shall they be so accused if in the enjoyment of their liberty they have always conducted themselves with an unequalled spirit of dignity and moderation, to the degree, that they have resisted the innovations excited only by the military force? No, no, no.

Let us then infer, with regard to this particular, that the adoption of the Bolivia constitution will never be the spontaneous doing of a people which has sacrificed all for the sacred principles of liberty and natural equality; and if they are anxious for reforms, it is only for such as will tend to better their condition; but without hurting the ideas already received and without interfering with the popular basis, nor with the qualitics of alternative or temporal, elective and responsible, which are the characteristics of every truly republican government.

The foregoing observations being admitted, and allowing that reforms are indispensable at a period when in fact the social pact of Colombia is dissolved and her bonds of unity severed, let us look for the manner in which these reforms can be brought about by common accord and by an authentic, unshackled expression of the general will; and without much arguing we will directly find, that there is no other way nor any other mode of salvation, but the Convention, the grand Convention, claimed by the sovereign people and publicly offered them by His Excellency the Liberator President in his decree of the 19th December.

Yes, illustrious Liberator, my heart shall repeat to you what the municipality and the people of Caracas told you in one of the most beautiful addresses directed to you on your arrival in this capital: "You are going to cover yourself with new and transcendent glory, protector of the rights of the people in the grand Convention."

Then assuredly, in your immortal expeditions you will find points of comparison with the Alexanders, the Cesars, and the Napoleons; of the honour of your victories you have never neglected attributing a portion to the liberating army; but if you present your sword and your auspices to the grand Convention, if you pay this tribute of deserved homage to the sovereignty of the nation, that glory will be exclusively your own, your will shew yourself as a hero unparalelled, proving to the world that you have devoted yourself wholly to the sacred love of your country, and have only looked for the honour of being employed in the public service.

Obtain then, that the convention may be called together and their deliberations unrestricted, continue by that means to deserve as you have done hitherto the confidence of the Republic, and render yourself worthy to direct her high destiny, without exacting any other recompence for your immortal services than the gratitude of the nation, the hearts of your countrymen, and a great name in future ages.

A Native of Caracas.